

TÉREY JÁNOS

Mare Desperatum

*Akkoriban reménytelen voltam.
Olyan reménytelen, mint a Földközi-tenger
Öt és fél millió éve,
A Gibraltári-szoros betömődése után,
Elzárva az életadó Atlanti-óceántól.
Került mindenki, mint a leprást.
Én pedig – megbántottságomban – betokozódtam.
Mivel nem ettem és nem aludtam,
Tartalékaim elpárologtak.
Többször is kiszáradtam,
Apró pocsoltyák csillogtak a homlokomon.
Életemben, ebben a kiürült medencében
Hatalmas lerakódások jöttek létre,
Vastagabb sóbuckák,
Mint egy jól megrakott szénaboglya,
Akkorák, mint egy szánkózódomb
(Bár, hol volt akkor még bármiféle boglya
És bármiféle szánkó a világon?).*

*Végem volt. Elzárt sósivatag lettem
Meddő hordalékkal és vízfoltjaimmal.
Hajlataimban megült a gipsz.
Egész szívó életem úgy festett,
Mint egy óriási Holt-tengeri strand.
Tudtam, hogy ha végleg leszakadok,
Fokozatosan ki fogok menni a divatból,
Sőt, kimaradok az óceán híreiből is,
És új fajok újfajta társas élete
Szerveződik nélkülem.*

*Akkoriban, amikor én
Kényszerűségből elszigetelődtem,
Ugyanakkor kezdett hízni a sarki jégtakaró,
Hogy elkezdjék a soron következő jégkorszak
A maga irgalmatlan hidegével
És mindent legyaluló pusztításaival.*

*Csakhogy... csakhogy nem jött el
Semmiféle jégdiadal.
Nem tudom, pontosan miért és hogyan,*

*De körülbelül kétszázézer évvel később
Egyszer csak újra megnyílhattam,
És olyan jól esett megnyílnom!...
Fölbasadt a fájdalmas betömődés Gibraltárnál,
És bekövetkezett az áradás.
Elképzelhetetlen tömegű víz hullámzott
A kontinens kapuja előtt.
Teli torokból üvöltöttem, én, az évezredekig néma.
Fülrepesztő robajú vízesés alakult ki a bejáratnál,
És az óceán mindent elsöprő vize
Ismét újra elárasztotta üres teknőmet.
Ami egyúttal azt is jelentette,
Hogy a megnyílt szoroson keresztül
Hirtelen rengeteg oldott só
Került vissza a világ tengereibe:
Végre ajándékozhattam tehát én is.*

*Szót se többet az én keserűségemről!
Arra azonban magam sem számítottam,
Hogy a vízözön hatására egyúttal minden
Áramlási folyamat is megváltozik a Földön,
S hogy ez a változás önmagában elegendő lesz ahhoz,
Hogy csírájában fojtson el egy újabb jégkorszakot.*

Z

*Danzig, favázak zengő Z-betűje!
Itt boncolt és bujdosott Hanemann.
Meggillantotta vízbefűlt szerelmét,
S tudta, a fele élet odavan.*